

קְרוּבִים אֱלֹהֵי. קְרוּבִים. קְרוּב מִיְבֵעֵי לִיה. אֱלֹא אֱלֹהִים עֲלָא. אֱלֹהִים דְּפַחַד יִצְחָק. אֱלֹהִים בְּתַרְאָה. וּבְגִינֵי כֶף קְרוּבִים וּגְבוּרוֹת סְגִיאִין אַנוּן דְּנִפְקִין מַחַד וְכִלְהוּ חַד.

השלמה מההשמטות (סימן כ"ט)

קְרוּב צְרִיף לְהִיּוֹת! אֱלֹא אֱלֹהִים עֲלִיוֹן. אֱלֹהִים שֶׁל פַּחַד יִצְחָק. אֱלֹהִים אַחֲרוֹן. וּמִשׁוּם כֶּף כְּתוּב קְרוּבִים, וּגְבוּרוֹת רַבּוֹת הֵם שְׂיֻצְאִים מֵאֶחָד וְהַכֵּל אֶחָד.

השלמה מההשמטות (סימן כ"ט)

וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּהוֹ. בְּזִמְנָא שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הָיָה בְּקַלְפוֹת הָאֱלֹהִים, הָיָה בּוֹנֵה עוֹלָמוֹת וּמַחְרִיבֵן, וְהָרִי הִקְיָמוּ שְׂאִין הַשְּׁפָעָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְנִהָר שֶׁהוּא צְדִיק יַחֲרַב וַיִּבֶשׁ בְּשָׁנֵי הָעוֹלָמוֹת, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. וַיֵּשׁ מִי שְׂאוּמֵר שְׂעֵלָה בְּמַחְשַׁבְתּוֹ לְכַנּוֹת עוֹלָמוֹת וּלְהַחְרִיבֵן, וְאָמַר זֶה מוֹעִיל לִי וְזֶה לֹא מוֹעִיל לִי. אֱלֹהִים שְׂנֵאֲמַר בְּהֵם אֵת הַשְּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ - מוֹעִילִים לִי, וְהָאֲחֵרִים שְׂנֵאֲמַר בְּהֵם וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּהוֹ וְכַהוּ, שְׂמַרְאָה עַל עוֹלָמוֹת שְׂעֵלָה בְּרֻצּוֹנוֹ לְכַנּוֹתָם וְלֹא עָשָׂה אוֹתָם - עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר תְּהוֹ וְכַהוּ. וּבְזִמְנָא שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּקַלְפוֹת הַלְלוּ, נֶאֱמַר בּוּ (איכה ב) סַכַּת בְּעֵנָן לָךְ מֵעֵבֹר תִּפְלָה.

תְּהוֹ וְחֻשְׁףָּה, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר (שמות יד) וַיְהִי הָעָנָן וְהַחֹשֶׁף, וְאֵלוֹ קַלְפוֹת הָאֲגוּזוֹת. הַמַּח מִבְּפָנָיִם שְׂתַלּוּי [של שלש] לְאַרְבָּעָה צְדָדִים זֶה יְהוֹ"ה, שֶׁהוּא לֹא מְקַבֵּל טְמֵאָה, כְּמוֹ שְׂנֵאֲמַר (ירמיה ב) הֲלוֹא כֹה דִבַּרְתָּ כְּאִשׁ נָאִם ה'. מַה אִשׁ לֹא מְקַבֵּל טְמֵאָה, כֶּף שְׂמוֹ לֹא מְקַבֵּל טְמֵאָה. וּבְזִמְנָא שְׂמַתְגַּבְּרוֹת הַקַּלְפוֹת הַלְלוּ וּנְשַׁבְּרוֹת מֵהָאֲגוּזוֹ, הַתִּפְלָה, שְׂהִיא שְׂכִינָה, אֲדַנְיָ, עוֹלָה לְבַעֲלָה שֶׁהוּא יְהוֹ"ה, וּמַעֲלָה הַכֵּל. שְׂבִזְמָן שֶׁהוּא מִתְכַּסֶּה מִמֶּנָּה בְּקַלְפוֹת הַלְלוּ, הִיא נִקְרָאת עֲנִיָּה יְבִשָּׁה, וְאִין לָהּ אֱלֹא מַה שְׂנוֹתָנִים עֲבָדִים בְּחֻשָּׁאִי.

וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּהוֹ. בְּזִמְנָא דְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא הָיָה בְּאֵלִין קְלִיפִין הָיָה בּוֹנֵה עֲלָמִין וּמַחְרִיבֵן וְהָאֵ אִיְקָמוּהָ דְלִית הַשְּׁפָעָה בְּכָל עֲלָמִין, וְנִהָר דְאִיהוּ צְדִיק יַחֲרַב וַיִּבֶשׁ בְּתַרִין עֲלָמִין, בְּעֲלָמָא דִין וּבְעֲלָמָא דְאִתִּי. וְאִית מָאן דְאָמַר דְסָלִיק בְּמַחְשַׁבְתִּיהָ לְמַבְנֵי עֲלָמִין וּלְהַחְרִיבֵן. וְאָמַר דִין מְהִנְיִין לִי וְדִין לֹא מְהִנְיִין לִי. אֵלִין דְאִתְמַר בְּהוּן אֵת הַשְּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ מְהִנְיִין לִי. וְאִתְרַנִּין דְאִתְמַר בְּהוּן וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּהוֹ וְכַהוּ דְאִחְזִי עַל עֲלָמִין דְסָלִיק בְּרַעוּתִיהָ לְמַבְנֵי לוּן וְלֹא עֲבִיד לוּן עֲלֵיהוּ אִתְמַר תְּהוֹ וְכַהוּ. וּבְזִמְנָא דְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּאֵלִין קְלִיפִין אִתְמַר בִּיה (איכה ג) סַכַּתָּה בְּעֵנָן לָךְ מֵעֵבֹר תִּפְלָה.

תְּהוֹ וְחֻשְׁףָּה עֲלֵיהוּ אִתְמַר (שמות י"ד) וַיְהִי הָעָנָן וְהַחֹשֶׁף וְאֵלִין קְלִיפִין דְאִגּוּזָא, מוֹחָא מְלַגָּאוֹ דְתַלְיָא (דְתַלְתָּה) לְד' סְטָרִין דָּא יְהוֹ"ה דְאִיהוּ לֹא קַבֵּיל מִסָּאָבוּ, כְּמָה דְאִתְ אָמַר (ירמיה כ"ג) הֲלֹא כֹה דִבַּרְתָּ כְּאִשׁ נָאִם יי. מַה אִשָּׁא לֹא מְקַבֵּל טוּמְאָה הַכִּי שְׂמִיָּה לֹא מְקַבֵּל טוּמְאָה. וּבְזִמְנָא דְמַתְגַּבְּרִין אֵלִין קְלִיפִין וְאִתְבְּרוּן מְאִגּוּזָא, צְלוּתָא דְאִיהִי שְׂכִינְתָא אֲדַנְיָ, סְלָקָא לְגַבֵּי בְעֵלָה דְאִיהוּ יְהוֹ"ה וְסָלִיקָת כּוּלָהּ, דְבְזִמְנָא דְאִיהוּ מִתְכַּסֵּי מִינָהּ בְּאֵלִין קְלִיפִין, אִיהִי אִתְקַרִיאת עֲנִיָּה יְבִשָּׁה וְלִית לָהּ אֱלֹא מַה דִּיהִבִין עֲבָדִין בְּחֻשָּׁאִי.

ובארתו זמן שמתפשט הקדוש ברוך הוא מן הקלפות הללו, נאמר (ישעיה ל) ולא יפגף עור מוריק ויהיו עיניך ראות את מוריק. ומה שהייתה בשה, נאמר בה (שם ו) מלא כל הארץ כבודו, ונקראת הברכה שלו, הקרבן שלו, עולה שלו ששורף כל הקלפות הללו. ועולה אל הקטרת הקשור שלו, העולה שלו, שכתוב (ויקרא ו) זאת תורת העלה. היא העלה - בתפלת שחרית, היא העלה - אליו בתפלת מנחה בכמה ריחות ובשמים של גן עדן, שהיא גן התורה. זהו שכתוב (שיר ד) גן נעול אחתי כלה. סתומה שלא נפתחת אלא רק לבעלה.

ובשיבא בעלה, (תהלים נא) אדני שפתי תפתח, שהוא דלת עליונה נפתחת אליו פתרים [בשני] עמודי אמת (נצח והוד) ומקבלת אותו בשתי זרועות. זהו שכתוב (שיר ב) שמאלו פחת לראשי וימינו תחבקני. יהו"ה יורד אליה, וזהו סוד אמ"ן גימטריא יאהדונה"י, שהוא חבור שני שמות באותיות, ולכן גדול העונה אמן יותר מהמברך, בזמן שהם שנים בראש הצדיקים.

אבר פשהם בראש הרשעים, כנסת ישראל אומרת להם, (שם א) אל תראני שאני שחרחרת, מאלה ששורים לפתות לבני אדם, כמו שהיו מפתים את ישראל בעגל בשש השעות. זהו שכתוב (שמות לב) וירא העם פי בשש משה לרדת מן ההר, ובארוה, מה זה בשש? אלא בשש שעות עשו את העגל, כדי להפרידם משבע. זה שכתוב אף ביום הראשון תשביתו שאר. אף - חלק בין שש לשבע.

ורבן אמרה כנסת ישראל,

ובהוא זמנא דקדשא בריך הוא אתפשט מאלין קליפין אתמר (ישעיה ל) ולא יפגף עוד מוריק ויהיו עיניך ראות את מוריק. ומה דהיה בשה אתמר בה, מלא כל הארץ כבודו. ואתקריאת ברכה דיליה, קרבנא דיליה, עולה דיליה, דאוקיד כל אלין קליפין. וסליקת לגביה קטרת. קשורא דיליה, עולה דיליה, דכתיב (ויקרא ו) זאת תורת העולה, היא העולה בצלותא דשחרית, היא העולה לגביה בצלותא דמנחה בכמה ריחין ובוסמין דגן עדן דאיהי גן דאורייתא. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ד) גן נעול אחתי כלה, סתימא דלא אתפתחת אלא לגבי בעלה.

וכר ייתי בעלה (תהלים נ"א) אדני שפתי תפתח דאיהי כבא עלאה אתפתחת לגביה פתרין (בתריין) סמכין קשוט וקבילת ליה בתריין דרועין, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ב) שמאלו פחת לראשי וימינו תחבקני. יהו"ה נחית לגבה ודא הוא רזא אמ"ן (דאמ"ן) גימטריא יאהדונה"י דאיהו חבורא דתריין שמהן באתוון. ובגין דא גדול העונה אמן יותר מן המברך בזמנא דאינון תריין ברישא דצדיקיא. אבר פד אינון ברישא דחייבייא כנסת ישראל אמרת לגבייהו (שיר השירים א) אל

תראוני שאני שחרחרת מאלין דשריין לפתאה לבני נשא כמה דהוו מפתין לישראל בעגלא בשית שעתין, הדא הוא דכתיב (שמות ל"ב) וירא העם פי בשש משה לרדת מן ההר. ואוקמוה מאי כי בשש, אלא בשית שעתין עבדו ית עגלא בגין לאפרשא לון משבע. הדא הוא דכתיב (שמות י"ב) אף ביום הראשון תשביתו שאר, אף חלק בין שש לשבע.

ובגין דא אמרה כנסת ישראל ששזפתני